

dat ik iets voor jou doen kan en hoe bitter ik 't betreur niet anderhalf jaar geleden in je leven te hebben getast. Dit ware beter geweest, veel beter voor allen."

Toen zij 's avonds tegenover elkander zate.

Zij lachte door haar tranen heen.

„Gedane zaken nemen geen keer, maar voortaan wil ik alles doen wat u zegt. Ik ben blij, dat ik iemand gehoorzamen kan, dat ik niet meer alles moet doen op eigen verantwoordelijkheid. En u zal me immers leeren een lief, verstandig vrouwtje voor Frank te worden, een vrouw voor wie hij zich niet behoeft te schamen?”

De dokter had gelijk gehad; jeugd en lente waren met Rose Marie in huis gevaren; juffrouw Bol anders ook niet overpoëtisch gestemd onderging als van zelf den invloed van haar nieuwe huisgenoot.

„Dokter, wat moet ik nu doen?” vroeg Rose

Marie den morgen na haar aankomst.

Dr. Adrichem nam haar fraaie gevormde, maar door het ruwe werk van den laatsten tijd grof geworden handen in de zijne.

„Zorg maar eerst,” zeide hij glimlachend, „dat die handen weer zoo worden als het die van Mevrouw van Haeren past en verder doe je alles wat je hart je ingeeft. 's Avonds alleen krijg je les.”

„Hoe heerlijk!” riep zij en klapte in haar handen, „en waarin, dokter, als ik vragen mag?”

„In alles wat je maar verkiest.”

„In Fransch en in geschiedenis en aardrijkskunde en natuurlijke historie en ook in Engelsch?”

„In alles, wat ik zelf kan; de fijnste puntjes zijn er wel af, vrees ik, maar je hoeft niet voor je examen te studeeren; zoo'n tintje van alles